

Yêu một cô nàng Sư Tử

Mọi người thường nói rằng con gái cung Sư Tử thường rất đặc biệt, về tính cách hay về tất cả mọi điều

Em cũng như vậy! Em là một cô gái thuộc cung Sư Tử.

Một cô gái đặc biệt về tất cả, một cô gái đặc biệt trong tất cả những cô gái mà tôi đã từng quen, từng yêu...

Em là tôi say đắm những ly cà phê đen không đường

Em làm tôi say đắm cả mùa đông băng giá hay những buổi chiều cùng em vi vu trên những con phố dài, dạo chơi cùng những cơn gió

Em làm tôi trở nên ngoan ngoãn như một đứa trẻ mỗi khi bên cạnh em

Và quan trọng là...

Tôi yêu em...

Yêu em

...rất nhiều...!

Tặng cho những ai thuộc cung Sư Tử

Trước khi đến với em tôi là một con người rất khác, khác rất nhiều so với bây giờ. Tôi đã trải qua bao nhiêu cuộc tình chóng vánh, thoáng đến rồi thoáng đi như những cơn gió lang thang dạo chơi trên con phố dài. Những thứ đó tôi không biết nó có gọi là tình yêu không nữa, bởi tôi sợ một mình, sợ nỗi cô đơn. Tôi cảm thấy lạnh lẽo và trống vắng khi không có ai ở bên cạnh. Cái cảm giác đáng sợ đó cứ đeo bám tôi mỗi khi màn đêm buông xuống, khi vạn vật ngập ngụa trong màn đêm đen tối và lạnh lẽo. Tôi luôn thêm khát cái cảm giác được yêu, được tôn thờ. Tôi cảm thấy vui vẻ mỗi khi những cô gái xinh đẹp vây quanh tôi, theo đuổi tôi, tán tỉnh tôi. Nhưng tất cả bọn họ, tất cả những cô gái đó đến với tôi không chỉ vì một mục đích, có người vì tình yêu, nhưng có người lại vì cái khác, vì tiền chẳng hạn...

Và thế là những cuộc tình của tôi cứ như vậy trôi qua một cánh chóng vánh và chẳng bao giờ để lại trong tôi một chút vẩn vương, ngọt ngào nào cả!

Thằng bạn thân của tôi không lạ lẫm gì về việc cứ hai, ba ngày tôi lại cặp kè cùng một cô gái, rồi ngày sau lại cô gái khác. Nó lắc đầu. Tôi cười khẩy. Gái gú chỉ là phù du thôi mà...

Tôi chưa từng có cảm giác được yêu thương, được che chở, được cười một cách sảng khoái...Cho đến khi tôi gặp em...một cô nàng Leo, một người đặc biệt...Một cô nàng luôn cho tôi những cảm giác đó, cảm giác được yêu thương, được che chở hay được cười một cách sảng khoái...!

Tôi đã gặp em vào một buổi chiều muộn trong những ngày mùa đông băng giá...

Cái lạnh giá của mùa đông Hà Nội cứ len lỏi qua từng kẽ chân lông làm cho người ta có cảm giác rùng mình và lạnh lẽo, vậy nên tôi chưa bao giờ thích mùa đông cả. Cái lạnh lẽo đó luôn xui khiến người ta tìm tới những nơi ấm áp hơn, để xua tan đi những cảm giác đáng sợ luôn thường trực trong mỗi con người.

Những ngày như thế, tôi thường tới quán bar!

Tôi đến đó và uống một mình. Tôi nhâm nhi hết ly này tới ly khác. Cái vị cay nồng của rượu trôi mien man theo đường cuống họng, trôi đến đâu thì nóng ran tới chỗ đó. Nó luôn làm tôi cảm thấy sáng khoái, để rồi quên đi công việc, quên đi tất cả sự đời.

Khi đã ngà ngà say, trong đầu tôi luôn nghĩ ra những ý nghĩ quái đản nào đó. Tôi thường đi loanh quanh, ngắm nhìn những cô gái với thân hình nóng bỏng và quyến rũ đang lả lướt hay uốn éo theo nhịp điệu của tiếng nhạc xập xình hòa quyện với ánh đèn neon đầy đủ sắc màu.

Nhưng trong lúc lao đảo tiến về phía họ, tôi bỗng nhìn thấy một- cô- gái, một cô gái khác, một cô gái không hề giống bọn họ. Một cô gái dễ thương đang ngồi đó trầm ngâm, đôi mắt cô lơ đãng nhìn về phía dòng người lao nháo...Không hiểu cái gì thúc đẩy tôi đi về phía đó...

- Sao lại ngoan ngoãn ngồi đây vậy cô bé, ra đây với anh?

Tôi buông lời tán tỉnh vu vơ, như cách mà tôi vẫn thường nói với những cô gái ở đây. Tôi loáng thoáng nghĩ rằng sẽ có hai trường hợp xảy ra, thứ nhất là cô gái đó sẽ như những cô gái ngoài kia, sẽ không thể nào cưỡng lại được sự quyến rũ bẩm sinh của tôi, trường hợp thứ hai là cô gái bé nhỏ này sẽ bỏ chạy té khỏi trước sự trơ chèn của tôi, của một gã đàn ông mà trong mắt những cô gái như cô không mấy gì tốt đẹp... Tôi lại cười khẩy

- Tôi sẽ không bao giờ đi cùng một gã say xỉn cả?

Nụ cười trên đôi môi tôi chợt tắt lịm, nhưng tôi cũng đâu phải hạng vừa:

- Nếu anh không say xỉn thì em sẽ nghĩ lại?

- Có thể! Cô gái mỉm cười.

- Nhưng mọi người đến đây cũng chỉ để uống rượu thôi mà?

- Đơn giản vì tôi ghét nó thế thôi!

- Tại sao?

- Tại sao tôi phải nói cho anh biết, hờ...Cô bé lại cười

- Được thôi, lúc này em nói nếu như trong miệng tôi không có mùi rượu thì em sẽ suy nghĩ đúng không?

- Uhm...Cô bé gật đầu

Tôi im lặng, tụt xuống ghế rồi đi thẳng

- Anh đi đâu vậy? - Cô bé hỏi

Tôi quay lại và trở tay vào miệng mình. Cô bé mỉm cười một cách dịu dàng. Lúc đó, tôi cũng không hiểu mình sao lại hành động như vậy nữa. Tôi đi vào nhà vệ sinh súc miệng đi súc miệng lại cho đến khi miệng tôi đỡ hăng mùi rượu, tôi mới đi ra. Nhưng khi tới bên quầy, tôi không còn nhìn thấy cô bé đó nữa, tôi đưa mắt nhìn quanh một lượt, nhưng vẫn không thấy. Bỗng anh bồi bàn, đập nhẹ vào vai tôi, nói:

- Cô bé lúc này nhờ tôi đưa anh cái này. Đó là một mảnh giấy nhỏ, có chữ

- Cô ấy đâu rồi? Tôi hỏi lại

- Cô ấy đi rồi...Anh bồi bàn nói

Tôi lặng im, cầm mảnh giấy đó đưa ra trước ánh sáng và đọc: Tôi bận rồi, hẹn anh ngày mai nếu như anh còn ở đây"

Tôi khẽ mỉm cười. Đúng là đồ trẻ con.

Buổi tối hôm đó, tôi không nán lại ở bar nữa. Tôi lái xe đi thẳng về nhà.

Buổi tối hôm sau, tôi lại đến bar với mong muốn gặp lại em, nhưng em không tới. Tôi ngồi đó đợi em, rồi tôi lại uống, uống rất nhiều.

Tôi nghĩ rằng mình không thể nào gặp lại em nữa, cho tới tối ngày thứ 6

Em lại xuất hiện...trong bộ quần đen và áo sơ- mi trắng, nó càng làm em trở nên xinh xắn hơn, trông em chẳng khác nào một thiên thần đang khoác cho mình một đôi cánh trắng muốt

- Em đã thất hứa đấy, cô bé ạ? Tôi cười và xoay xoay chiếc ly trong tay

- Tôi xin lỗi anh, hai hôm trước tôi bận chút xíu- Em nói rồi lặng lẽ ngồi xuống cạnh tôi

- Anh lại uống rượu sao?

- Nếu như em không tới thì tôi sẽ uống hết ly này rồi đến những ly khác nữa

- Rượu có gì thú vị mà anh lại thích nó đến như vậy nhỉ? Em vừa nói vừa nhìn vào những chai rượu trên kệ, đôi mắt em mơ màng

- Nó không ngon lắm nhưng nó lại giúp cho người ta say, rồi quên đi nhiều thứ đáng quên chẳng hạn...

Rồi em lặng im...!

- Sao em lại tới đây- Tôi hỏi tiếp- Nó không hợp với em

- Tại sao lại không chứ, mọi người tới được nhẽ nào tôi không tới được, tôi có phải con nít nữa đâu, hơ

- Người ta thường nói con gái hư thì mới hay tới đây?

- Thì tôi có ngoan ngoãn gì đâu mà- Em cười lớn

- Nhưng tôi lại thấy em khác những cô gái khác, ít nhất là ở đây?

- Khác như thế nào?

- Rồi từ từ tôi sẽ nói cho em biết

- Nhưng tôi lại thấy chán nơi này rồi? - Em lại cười

- Thì nơi khác cũng được mà!

Em chỉ cười và tôi cũng vậy...

Buổi tối này hôm đó chúng tôi trò chuyện với nhau rất nhiều, những câu chuyện trên trời dưới biển...!

Chúng tôi không hẹn nhau ở bar nữa! Tôi nghe theo em, chúng tôi gặp nhau ở những nơi khác, ở những con đường mà em gọi là đường gió, ở trên tầng chót của một khu chung cư cao tầng hay ở một nơi nào đó có mùa đông cũng với gió lạnh. Những cơn gió đeo đuổi theo hành trình dài bất tận.

Và ở giữa những cơn gió lạnh đó, chúng tôi nói lời yêu nhau, em yêu tôi và tôi cũng yêu em, yêu rất nhiều. Nó đến rất mau, mau như những cơn gió...

Tôi nhận ra rằng tình yêu là thứ tuyệt diệu vô cùng. Nó chợt đến lúc nào ta cũng chẳng hay biết, chỉ cảm thấy hai trái tim lỡ nhịp đập lại tìm đến với nhau

Yêu em...

Tôi yêu cái mùa đông lạnh giá của em, yêu tất cả những điều kỳ quái mà em bày cho tôi. Ở bên em tôi cảm thấy mình như trẻ lại, như cái thời mới bắt đầu tập yêu.

Khi ở bên em nắm lấy tay em, nhẹ hôn lên mái tóc mây bồng bênh của em

"Tại sao em lại yêu những cơn gió lạnh đến thế?"

"Vì chúng rất lạnh"

"Còn gì nữa không?"

"Vì nó giúp em quên đi nhiều thứ, thổi bay đi nhiều thứ đáng quên trong cuộc đời này, cũng giống như rượu của anh thôi"

Rồi em lại cười, em dụi đầu vào lòng tôi như một đứa trẻ, tôi khẽ mỉm cười và vuốt ve những sợi tóc mềm của em. Tôi yêu em, yêu cả những cơn gió lạnh của em. Tôi thầm cảm ơn ông trời đã mang em đến bên tôi vào những ngày lạnh giá như này, mang em đến với cuộc đời của tôi rồi cho tôi cảm giác lại được chở che, được yêu thương như ngày nào.

"Em là một cô gái thuộc cung Sư Tử, mà những cô gái thuộc cung Sư Tử thường rất đặc biệt, đặc biệt về tính cách hay về tất cả mọi điều. Em mạnh mẽ, cá tính và đôi khi kỳ quặc đến lạ thường".

Và yêu em tôi cũng lạc vào thế giới của riêng em, với những điều bí ẩn mà đôi khi tôi không thể nào hiểu được hay khám phá được nó.

Có một ngày mùa đông lạnh giá, với cái lạnh cắt da cắt thịt đó chẳng có ai chịu rời đi khỏi cái tổ ấm áp của riêng mình, tôi đang co ro trong chiếc đệm ấm êm thì em gọi cho tôi

"Alô, anh có ở nhà không, em qua anh nha vì em nhớ anh" Giọng em nũng nịu như một đứa trẻ

15 phút sau thì em có mặt trước cửa nhà của tôi, mái tóc em rối tung vì những cơn gió và ngày hôm nay trông em rất buồn

Tối hôm đó em cứ nằm im trong lòng tôi, tôi nghĩ rằng em đang cần sự che chở...

Đôi mắt em mơ màng nhìn về những ô cửa kính tối thui...

"Tại sao hôm nay lại tới nhà anh, em bảo không thích nhà của anh mà?" Tôi cười

"Em thấy buồn?" Em nói

"Tại sao, hiếm khi anh thấy em thế này nha?"

Em không nói gì chỉ lặng im nhìn về những ô cửa kính tối thui, thực sự là hôm nay em rất lạ. Và sau đó em bắt đầu kể tôi nghe những câu chuyện về em

"Năm em 15 tuổi, mẹ em bệnh nặng rồi sau đó mẹ mất, đó là căn bệnh nan y khi phát hiện ra thì đã quá muộn, mẹ bỏ em lại với ba. Từ cái ngày mẹ mất ba đã thay đổi nhiều lắm, ông không còn như trước đây nữa, lúc nào ông cũng đi công tác như cơm bữa, thậm chí cả tháng ông cũng không có mặt ở nhà, ông gửi tiền vào tài khoản cho em để em tự lo liệu cho cuộc sống, nhưng vấn đề không phải vì tiền, em chẳng cần tiền em chỉ cần có ba thôi. Rồi cho đến một ngày, ông trở về nhà nhưng không phải đi một mình như mọi khi lần này ông dẫn theo một người phụ nữ còn rất trẻ, rồi ba nói người đàn bà xa lạ đó sẽ trở thành mẹ kế của em, thay mẹ em chăm sóc cho em, nhưng em không bao giờ gọi bà ta là mẹ cả, em chỉ có một người mẹ mà thôi, người mẹ duy nhất trên cuộc đời này và không có một người phụ nữ nào có thể thay thế được cả. Có lẽ do em quá ích kỷ chăng? Hay bởi vì tình yêu thương mà em dành cho mẹ là quá lớn, lớn hơn cả một sự khoan dung hay là chấp nhận"

Nói tới đó, chợt em khóc nức lên, những giọt nước mắt rơi lặng lẽ trên gương mặt xinh xắn. Tôi ôm em vào lòng như cách mà tôi vẫn thường an ủi, mỗi khi em buồn. Em thật đáng thương, cái vẻ bề ngoài mạnh mẽ thường ngày của em bỗng bay biến đi đâu và thay vào đó là sự nhu mì, yếu đuối của một cô gái, một cô gái đáng thương!

"Những cô nàng cung Sư Tử không phải lúc nào cũng mạnh mẽ như các bạn thường nghĩ. Và em cũng vậy, sự mạnh mẽ thường ngày của em chỉ là cái vỏ bọc để che giấu đi những nỗi niềm sâu thẳm trong đáy lòng..."

Em hãy an tâm tôi sẽ luôn bên em cho dù có chuyện gì xảy đến đi chăng nữa"

Thời gian sau đó tôi và em không còn lang thang dạo chơi cùng những cơn gió lạnh nữa. Em thường qua nhà tôi, cùng tôi nghe những bản acoustic nhẹ nhàng và sâu lắng, hay cùng tôi nấu những bữa cơm ngon như một gia đình. Những điều tưởng chừng như đơn giản đó có ý nghĩa vô cùng lớn lao đối với những người như tôi, đã có lúc tôi cảm thấy tôi và em đã như là một gia đình nho nhỏ vậy, nho nhỏ mà hạnh phúc biết nhường nào.

Hôm nay em cũng tới nhà tôi, em mặc một chiếc áo len màu đỏ tía và dịu dàng trong chiếc khăn quàng cổ mỏng trông em chẳng khác nào một thiên thần mùa đông đang dạo chơi giữa chốn trần gian. Em xắn tay vào bếp, em nói hôm nay em sẽ nấu cho tôi những món ăn rất ngon, lạ mà ngon. Còn tôi thì ngồi im trên chiếc ghế đặt cạnh chiếc bàn trong nhà bếp, tôi rất thích ngồi đây và ngắm em nấu cơm, tôi ước gì ngày nào cũng như vậy, tôi cũng phát hiện rằng con gái cung Sư Tử rất khéo léo.

Buổi tối đó em nói muốn có một không gian lãng mạn y như trong những bộ phim hàn quốc chiếu trên đài truyền hình, có những món ăn bày biện trên bàn ắt phải có những ngọn đèn cây, tôi liền chạy ra tủ rồi lấy ra những ngọn đèn cây màu đỏ. Chúng tôi tắt hết mọi thứ ánh sáng trong phòng và thắp lên những ngọn

đèn cây đỏ, những ngọn đèn cây làm cho bầu không khí trở nên lung linh, huyền ảo nhưng cũng đầy màu sắc. Đúng là lãng mạn thật!

- Em có muốn uống một chút rượu không? Một chút thôi? Tôi mỉm cười

Em suy nghĩ một lát rồi gật đầu

Tôi và em ngồi đối diện nhau, chúng tôi lặng lẽ ăn, rồi uống những ly rượu nho màu đỏ đen thơm nồng và ấm áp. Những ly rượu đó làm cho tôi có một chút chệnh choáng, bởi lâu rồi tôi không uống rượu.

Rồi tôi đến bên cạnh em, lặng lẽ vòng tay ôm lấy cổ em từ phía sau, rồi tôi thong thả nhẹ nhàng lên mái tóc của em. Tôi khẽ xoay người em lại để tôi có thể nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt xinh xắn của em. Có lẽ những ly rượu đó đã làm cho khuôn mặt em trở nên ửng đỏ nhưng trông em càng xinh xắn hơn, em bối rối khi tôi cứ nhìn thẳng vào khuôn mặt em, em định lên tiếng nói một điều gì đó. Nhưng rồi tôi nhanh chóng đặt đôi môi mình lên môi em, em không phản ứng gì cả. Tôi nhắm mắt lại để tận hưởng cái cảm giác ngọt ngào và sâu lắng đó. Và rồi không hiểu cái gì đó lại thôi thúc tôi, tôi bế thốc em đi thẳng vào chiếc giường trong phòng ngủ ngay bên cạnh phòng bếp. Tôi rất muốn đêm nay sẽ là đêm của tôi, đêm của em, của cả hai chúng tôi. Tôi say đắm em và tôi muốn chiếm hữu em, bản năng của một thằng đàn ông thôi thúc tôi làm điều đó...

Nhưng rồi em nhẹ nhàng đẩy vòng tay tôi ra khỏi người em. Rồi em thản nhiên ngồi dậy trên giường, đôi tay em run lảo, em lặng im không nói gì. Tôi biết rằng em đang sợ hãi

- Anh...anh xin lỗi. Tôi bối rối nói

- Không sao đâu, em không sao cả, chẳng qua là em chưa sẵn sàng

Tôi ngồi dậy bên cạnh em

- Em cảm thấy sợ?

- Sợ điều gì, nói cho anh nghe?

- Sợ anh sẽ bỏ em...như...như

- Như ai? - Tôi lại hỏi em

Em liền bật khóc nức nở, trông em thật tội nghiệp. Tôi vòng tay ôm lấy em, em vẫn nức nở bên cánh tay tôi.

Sự thực là người đó là người cũ của em, người mà trước đây em chưa hề kể với tôi cho tới hôm nay. Rồi sau đó em kể hết cho tôi nghe mọi chuyện. Người đàn ông đó hơn em tới 8 tuổi, hắn ta đã có một đứa con. Trước đây em rất yêu hắn ta, em say đắm hắn ta, say đắm đến nỗi em dành trọn mình cho hắn ta, và rồi sau cái đêm đó hắn ta bỏ em đi. Sự thực là hắn chưa bao giờ yêu em, em đã từng rất đau đớn vì hắn, vì cái người đã bỏ rơi em, đã phản bội em.

Tôi không giống hắn ta, tôi sẽ không bao giờ bỏ rơi em, dù em có ra sao hay trong bất kỳ hoàn cảnh nào đi chăng nữa, tôi vẫn yêu em. Tôi thương em lắm, tôi càng yêu em hơn, nhất là vào những lúc như thế này em càng cần sự bao bọc sự chở che.

Buổi tối ngày hôm đó, em tựa vào vai tôi, rồi em ngủ thiếp đi.

"Đừng bao giờ nghĩ rằng những cô gái Sư Tử lúc nào cũng mạnh mẽ hay kiêu kỳ, và không bao giờ sợ cô đơn. Họ mạnh mẽ vậy thôi nhưng đôi lúc họ rất dễ bị tổn thương và họ luôn sợ cảm giác cô đơn. Và nếu như trái tim của họ bị tổn thương, nó sẽ khó lành lại vào thời gian dài sau đó"

Thời gian bên cạnh em, nghe những câu chuyện của em là những tháng ngày êm đềm và hạnh phúc nhất trong cuộc đời của tôi. Tôi nghĩ rằng mình đã có được em, chiêm trồn được tình cảm của em, trái tim của em...

Cho tới một ngày, em gọi điện cho tôi và bảo rằng: " Em muốn tới một nơi thật xa, để em có thời gian để quên đi những kỷ ức buồn trong quá khứ". Khi đó tôi không nói gì cả, cũng chẳng biết nói gì hơn nữa bởi có nói thì cũng chẳng bao giờ có thể thay đổi quyết định của em, em luôn là cô nàng bướng bỉnh mà. Tôi yêu em lắm nhưng tôi chẳng có cách nào để níu giữ em.

Những cơn gió cứ lùa vào những khoảng trống trong tim tôi...lạnh ngắt

Rồi sau đó em không còn tới nhà tôi nữa, em không nấu cho tôi những món ăn ngon nữa! Em đã ra đi thật sao? Có phải rằng em đã tới một nơi thật xa, để bỏ quên quá khứ và bỏ quên cả tôi, bỏ tôi lại cùng với những cơn gió mùa đông.

Em đến với cuộc đời tôi như một đốm sáng mà tôi vẫn cứ tin rằng nó có thể thấp sáng lên trong con tim tôi niềm tin yêu bất diệt, cháy bỏng nhưng để rồi em lại dập tắt nó đi một cách mau chóng và lạnh lùng nhất. Em thả tôi trở lại với những khoảng trống mênh mang, ngập ngụa nỗi cô đơn trong cõi lòng.

Tôi yêu em và để rồi bây giờ tôi lại phải học cách, học cách để có thể quên em đi, mãi mãi quên em đi, bỏ em lại ở một nơi xa xôi, một quá khứ xa xôi nào đó hay ở một nơi sâu thẳm, tăm tối nhất trong trái tim tôi, và tôi hy vọng rằng những cơn gió mùa đông sẽ thổi bay đi trong tâm trí tôi một quá khứ tên em, một cô nàng Leo...

"Người ta nói yêu một cô gái Sư Tử thì khó lắm, và để quên đi những thứ tình cảm đó lại càng khó hơn. Nhưng tôi vẫn tự nhủ với lòng mình rằng: Tôi đã từng yêu một cô nàng Leo"

Rồi tôi lại lặng lẽ bước đi trong mùa đông, tưởng chừng như dài vô tận này

Tôi bước đi theo những cơn gió và chẳng có em ở bên

Rồi tôi bước đến những hành lang, những ban công đầy gió mà trước đây tôi đã từng ở với em

Tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời đêm, nơi có một ngôi sao lẻ loi, một ngôi sao luôn cô độc giữa mùa đông băng giá này

Tôi vẫn ngồi đó như người mất hồn, cái lạnh lẽo lại len lỏi, miên man khắp da thịt tôi. Và nếu như...nếu như không có một bàn tay nhỏ nhắn đặt nhẹ lên vai tôi, thì tôi vẫn không thể nào nhận ra sự hiện hữu, sự hiện hữu của em...Và sự thật đó là em...em đang đứng trước mặt tôi...nguyên vẹn và hoàn hảo hơn bao giờ hết

Tôi nhìn em...ngạc nhiên

- Chẳng phải...là em đã đi sao?

Em mỉm cười vẫn nụ cười dịu dàng đó

- Anh không trách em chứ?

Tôi chẳng nói gì nữa, hay do tôi chẳng thể thốt thành lời, và rồi tôi ôm chầm lấy em, ôm em thật chặt vì tôi sợ em lại ra đi lần nữa, tôi sợ em sẽ lại bỏ rơi tôi.

Đúng là em đã đi, đi tới một nơi xa lắm theo định nghĩa của em, và em nói rằng mình đã bỏ lại đó những ký ức đau buồn. Tôi không trách em về điều gì cả, quan trọng là tôi lại có em, tôi không mất em, em đã trở về...trở về bên cạnh tôi trong mùa đông băng giá này.

Mùa đông vẫn lạnh

Nhưng tôi không sợ nó đơn giản vì tôi có em...! Và có lẽ đây sẽ là đoạn kết ngọt ngào nhất trong câu chuyện của tôi, trong câu chuyện của em, hay trong câu chuyện của cả hai chúng tôi.

"Các bạn thấy đó! Những cô nàng Leo luôn là những cá thể đặc biệt và kỳ lạ nhất, chúng ta rất khó nắm bắt được suy nghĩ của họ, khó biết được họ đang nghĩ gì hay làm gì. Nhưng với tôi điều đó không còn mấy quan trọng nữa, quan trọng là tôi đang yêu một cô nàng Leo! Và sẽ mãi là như vậy!"